

minimum är stadgadt och tillämpas för alla, utan hänsyn till inkomstens storlek.

På grund häraf får jag hemställa,

att Riksdagen må besluta, att det skattefria afdrag, som nu enligt Bevillningsförordningen är stadgadt, eller som af Riksdagen kan blifva stadgadt, skall gälla för all inkomst af kapital och arbete, utan hänsyn till inkomstens större eller mindre belopp.

Stockholm den 25 Januari 1882.

Charles Dickson,
Riksdagsman för Göteborgs stad.

N:o 10.

Af Herr Anders Bengtsson: Med förslag till förändrad lydelse af 21 § i Kongl. Förordningen om landsting den 21 Mars 1862.

Uti Kongl. Maj:ts nådiga förordning om landsting af den 21 Mars 1862 är i 21 § föreskrifvet följande:

»Inträffar för landstingsman sådant hinder, att han ej kan vid landstinget sig inställa, åligger det honom att derom ofördröjligen underrätta den efter röstetalet närmast i ordningen varande suppleanten inom valdistriktet; och skall denne vara skyldig att utan annan kallelse sig infinna. Landstingsman åligger att, så fort ske kan, till landstingets sekreterare insända

sin till landstinget ställda skriftliga anmälan om det inträffade hindret, samt tillika uppgifva hvilken suppleant bör i hans ställe möta.»

Vid tolkningen af förenämnde § hafva olika meningar vid såväl landsting som eljest uppstått, sålunda, att en del ansett den suppleant, som haft de flesta rösterna af dem, som valdes *samma år* som den landstingsman, för hvilken hinder uppstått, vore den, som först skulle inkallas, hvaremot en del ansett att den suppleant, som fått de flesta rösterna af de från *förra året* kvarstående, vore den, som först borde inkallas; och har en del ansett att den, som fått de flesta rösterna, *utan afseende å den tid*, då han var invald, vore förste suppleanten. Då derjemte förhållandet är, att omkring hälften af suppleanterna väljes hvartdera året, kan ju lätt hända att de, som vid hvartdera af dessa val fått flesta rösterna, hafva *lika många röster*; och har i så fall den landstingsman, hvilken är hindrad att sig inställa, icke någon föreskrift af författningen om hvilken af dessa suppleanter han skall inkalla. Likaså kan hända, att förste suppleant erhåller kallelse från flere landstingsmän.

I följd häraf synes behöfligt, att ett förtydligande af landstingsförordningen eger rum, hvarigenom en bestämd ordning stadgas för den följd, enligt hvilken suppleanterna skola inträda. Och torde denna följd lämpligast kunna fastställas sålunda, att först alla de från föregående år kvarstående suppleanterna inkallas och sedermera de för det löpande året valde. Upptagas suppleanterna sedermera enligt denna följd för hvarje distrikt i länskungörelsen uti förteckningen öfver landstingsmän och suppleanter, bör intet tvifvel eller misstag kunna uppkomma i afseende på suppleants inkallelse.

På grund af hvad jag sålunda anfört, får jag vördsamt föreslå, att Riksdagen för sin del beslutar:

att 21 § af landstingsförordningen erhåller följande lydelse:

»Inträffar för landstingsman sådant hinder, att han ej kan vid landstinget sig inställa, åligger det honom att derom ofördröjligen underrätta den efter röstetalet närmast i ordningen varande suppleanten inom valdistriktet *bland de från förra året kvarstående*; och vare denne skyldig att utan annan kallelse sig infinna. *Får förste suppleanten kallelse från mera än en landstingsman, vare han skyldig att sedermera följande kallelsen öfversända till den eller de honom i ordningen närmast varande suppleanter o. s. v.*; och vare den eller de skyldige att utan annan kallelse sig infinna. Landstingsman åligger att, så fort ske kan,

till landstingets sekreterare insända sin till landstinget ställda skriftliga anmälan om det inträffade hindret samt tillika uppgifva hvilken suppleant bör i hans ställe möta.»

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1882.

Anders Bengtsson
i Kärrsmossen.

I förestående motion instämma:

B. Bengtsson
i Gunneby.

Arvid Jönsson.

A. Andersson
i Smedbyn.

Lars Andersson.

J. Andersson
från Lysvik.

N. Nilsson
i Wrängsbol.